

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 892/2024
21.11.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Ђурице и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужилаца 1. АА из ..., и други (до 611), чији је пуномоћник Александар Бјелобаба, адвокат у ..., против тужених: 1) SWISSLION Друштво са ограниченом одговорношћу прехранбена индустрија Београд и 2. SWISSLION-TAKOVO ДОО Горњи Милановац, чији је пуномоћник Младен Аврамовић, адвокат у ..., ради исплате разлике у вредности акција, вредност предмета спора 30.893.683,84 динара, одлучујући о ревизији туженог SWISSLION- TAKOVO ДОО Горњи Милановац изјављеној против решења о трошковима поступка садржаног у пресуди Привредног апелационог суда Пж 1146/24 од 15.05.2024. године, у седници већа одржаној дана 21.11.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог SWISSLION-TAKOVO ДОО Горњи Милановац, изјављеној против правноснажног решења о трошковима поступка садржаног у пресуди Привредног апелационог суда Пж 1146/24 од 15.05.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија туженог SWISSLION-TAKOVO ДОО Горњи Милановац, изјављена против правноснажног решења о трошковима поступка садржаног у пресуди Привредног апелационог суда Пж 1146/24 од 15.05.2024. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду 14П 375/22 од 01.06.2023. године у ставу I изреке утврђен је прекид поступка у односу на првотуженог SWISSLION Друштво са ограниченом одговорношћу прехранбена индустрија Београд, у ставу II изреке утврђено је да је повучена тужба тужилаца наведених у том ставу, у III ставу изреке усвојен је тужбени захтев и обавезан друготужени SWISSLION-TAKOVO ДОО Горњи Милановац да тужиоцима наведеним у том ставу изреке исплати одређене новчане износе са законском затезном каматом, у IV ставу изреке је одбијен предлог друготуженог за прекид поступка, у V ставу изреке је одбијен приговор литиспенденције и у VI ставу изреке је обавезан друготужени да тужиоцима солидарно исплати износ од 44.546.625,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Допунским решењем Привредног суда у Београду П 375/2022 од 09.10.2023. године, обавезан је друготужени да тужиоцима солидарно исплати износ од 195.000,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 1146/24 од 15.05.2024. године одбијена је жалба тужених, као неоснована и потврђена је пресуда Привредног суда у Београду 14П 375/22 од 01.06.2023. године и одбијена је жалба тужених, као неоснована и потврђено је допунско решење о трошковима Привредног суда у Београду П 275/22 од 09.10.2023. године.

Против правноснажног решења о трошковима поступка садржаног у ставу I и II изреке пресуде Привредног апелационог суда Пж 1146/24 од 15.05.2024. године, тужени SWISSLION-TAKOVO ДОО Горњи Милановац изјавио је благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, са позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Тужиоци су поднели одговор на ревизију.

Према члану 404. ставу 1. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права, а према ставу 2. истог члана испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије оцењује Врховни суд у већу од пет судија.

Ревидент се позива на решења Врховног касационог суда ради указивања да је суд дозвољавао одлучивање о посебним ревизијама изјављеним против правноснажних решења о трошковима поступка. Надаље, сматра да је побијаном одлуком о трошковима поступка одступљено од ставова постојеће судске праксе у тумачењу и примени материјалног права код одмеравања трошкова поступка, за шта се позива на пресуду Привредног апелационог суда Пж 5655/23 од 07.03.2024. године, према којој је погрешно увећати трошкове поступка тако што се њихова висина опредељује за тужиоца са највишим тужбеним захтевом, а затим увећава по броју тужилаца, и на правноснажне пресуде у којима је висина трошкова парничног поступка израчуната према основици коју чини просечан износ тражен тужбеним захтевима свих тужилаца. Ревидент указује да је у конкретној парници тужбени захтев највећег броја тужилаца за свега неколико хиљада динара на име главног захтева. Погрешном применом материјалног права тужиоци су стављени у положај солидарних поверилаца за досуђени износ накнаде трошкова поступка, само на основу околности да их заступа исти пуномоћник, иако су у процесној заједници обичних супарничара, у којој имају право на накнаду трошкова за сваког тужиоца понаособ. Надаље, тужиоци нису определили захтев за накнаду трошкова за судске таксе по висини. Тужба одређених тужилаца је повучена, па су они били дужни да снесу трошкове поступка које су проузроковали туженом у овом спору, без обзира на исход. У односу на изнето такође се позива на судску праксу исказану у одређеним судским одлукама.

Поступајући по основу цитиране законске одредбе Врховни суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији.

Нема потребе за разматрањем правних питања од општег интереса нити правних питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права, нити уједначавање судске праксе. Сама по себи погрешна примена материјалног права није разлог за изузетну дозвољеност ревизије.

Побијана одлука је заснована на одредбама Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката којима је предвиђено додатно увећање награде адвокату за сваку радњу коју предузима за по 50% за другу и сваку наредну странку, које се обрачунава у односу на сваку процесну радњу појединачно тако што се награда за заступање једне странке увећава процентом који одговара броју странака које адвокат заступа у тренутку када се процесна радња предузима, о чијој примени изјашњавао и Уставни суд у својим одлукама по уставним жалбама (пример Уж 3112/2014 од 20.05.2016. године). Питање основице за обрачун награде у ситуацији када постоји више странака које заступа један адвокат, са тужбеним захтевима различите висине, такође не изискује одлучивање по посебној ревизији, јер одговор на то питање зависи од предмета сваке конкретне парнице и своди се на математичку операцију која у конкретном случају одређује најадекватније трошкове парнице за које странци која је успела у спору припада накнада од противне странке.

На основу изнетог, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови из члана 404. става 1. ЗПП и одлучио као у првом ставу изреке решења.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу члана 410. става 2. тачке 5) у вези члана 420. ЗПП и установио да ревизија није дозвољена.

Према одредбама члана 28. ЗПП за утврђивање права на изјављивање ревизије меродавна је само вредност предмета спора главног тужбеног захтева, а камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

У конкретном случају, ревизија је изјављена против решења о трошковима поступка. Трошкови поступка не чине главни захтев, већ представљају споредно потраживање и не узимају се у обзир приликом утврђивања права на изјављивање ревизије, па ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија
Бранко Станић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**